

Кейси-приклад. Необхідно проаналізувати інформацію з кейса і виявити найважливіші зв'язки між різними складовими.

Кейсі-вправи. Дають можливість застосувати певні прийоми і широко використовувати матеріал кейсів, коли необхідний кількісний аналіз. Маніпулювати цифрами в контексті реальної ситуації набагато цікавіше, ніж робити прості завдання. Їх використовуємо для розрахунку доз у конкретного пацієнта з урахуванням особливостей фармакокінетики препарату та індивідуальних особливостей пацієнта (супутні захворювання, вік, маса тіла).

Кейси-рішення. Здобувачам вищої освіти необхідно вирішити, що вони будуть робити в обставинах, що склалися, і сформулювати план дій.

У метод кейсів ми так само інтегруємо й інші методи: моделювання, структурування, системний аналіз, проблемний метод, метод класифікації, дискусії, ігрові методи, «мозкова атака» та інші аналогічні методи.

Кейс-метод дає змогу встановити оптимальне поєднання теоретичного і практичного аспектів навчання здобувачів вищої освіти. Ефективність навчання за допомогою кейс-методу очевидна, при цьому надається можливість перевірити теорію на практиці і вчитися критично мислити.

Кейс-технології розвивають вміння аналізувати і встановлювати проблему, чітко формувати, висловлювати та аргументувати свою позицію, дискутувати, оцінювати інформацію. Кейс-технології допомагають зрозуміти варіанти правильних рішень, виробити впевненість у своїх силах, підвищити мотивацію, розвинути інтелектуальні навички у здобувачів вищої освіти.

На сьогодні виникає потреба не просто підготувати молодих фахівців, а й навчити їх опановувати новітні технології і сучасні знання. Це стає можливим за умови поєднання традиційного викладу матеріалу і вдалого вибору освітньої технології. Завдяки дисципліні «Клінічна фармакологія» здобувачі вищої освіти медичного та фармацевтичного факультетів повинні навчитися основам ефективної і безпечної індивідуалізованої фармакотерапії.

Заярська К. С., здобувач вищої освіти,
Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова,
Україна.
Науковий керівник – Железняк О. В., канд. пед. наук, доц.,
Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова,
Україна

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ІНОЗЕМНИХ МОВ ДО НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

На сучасному етапі бути вчителем – значить постійно розвиватися, адже одне з головних завдань вищої освіти сьогодні – це прагнення до саморозвитку,

самоосвіти та самовдосконалення. Все це посилює вимоги до наукової компетентності вчителів іноземних мов, які повинні приділяти значну увагу різним формам організації професійної підготовки. Однією із найважливіших є науково-дослідницька діяльність, яка забезпечує розвиток творчих здібностей та розширення наукової ерудиції, пробуджує інтерес до навчально-творчої діяльності та формує індивідуальний стиль майбутнього фахівця.

Саме тому **мета нашого дослідження** полягає у теоретичному обґрунтуванні педагогічних умов формування у майбутніх вчителів іноземних мов готовності до науково-дослідної роботи.

Навчально-дослідна робота студентів – це обов’язковий вид наукової діяльності студентів, який є складовою частиною навчальних програм, календарно-тематичного планування та навчальних планів, охоплює майже усі форми навчальної роботи і передбачає творчий підхід до реалізації навчальних завдань дослідницького характеру під керівництвом викладача – наукового керівника [3, с. 74]. Таке визначення дає підстави стверджувати, що науково-дослідна робота сприяє: випереджувальному засвоєнню інформації; узагальненню інформації, її систематизації та структуруванню; контекстуалізації навчального матеріалу, його зв’язку з майбутньою професійною діяльністю, розширенню кола знань студента з фахово-орієнтованої тематики. На думку М. О. Князян, цей вид діяльності також висвітлює рівень професійної автономії студента [2, с. 72].

Для успішного проведення науково-дослідної роботи сучасний педагог має володіти низкою якостей, тобто бути креативним, ініціативним, самостійним, наполегливим, працелюбним. Майбутній вчитель іноземних мов повинен вміти: використовувати ефективні засоби та методи навчання іноземної мови і виховання залежно від вікових та індивідуальних особливостей студентів; аналізувати власний та новаторський педагогічний досвід роботи; розвивати навички самостійної роботи; виявляти типові недоліки у професійній діяльності та працювати над ними; безперервно займатися своєю професійною самоосвітою та самовихованням.

Всі ці завдання вимагають високого рівня готовності, щоб якісно здійснити наукове дослідження. На думку науковця Р. А. Коканової, поняття «готовність» потрібно розглядати на двох рівнях: функціональному та змістовному. На функціональному (суб’єктивному) рівні «готовність» – це суб’єктивний стан особи, що усвідомлює себе готовою до здійснення діяльності, яка прагне виконати цю діяльність. На змістовному (об’єктивному) рівні особа має наявні сформовані властивості, якості, уміння та знання, необхідні для успішного здійснення діяльності її суб’єктом [4, с. 71]. За Ю. В. Барановою ми визначаємо такі компоненти готовності до науково-дослідної діяльності [1, с. 113–118]:

1. Ціннісно-мотиваційний компонент – це прагнення та інтерес до іноземної мови, педагогічної та дослідницької діяльності, стійке прагнення працювати за обраною професією та професійно вдосконалюватися.

Цей компонент дає змогу виділяти перспективи педагогічної діяльності. Вчитель може ставити перед собою конкретні педагогічні цілі, завдання та завдяки цьому компоненту реалізовувати їх, застосовуючи різноманітні педагогічні засоби та методи.

Показниками рівня ціннісно-мотиваційної готовності є: інтерес до опанування методів дослідницької діяльності; самостійність у визначенні дослідницьких завдань; прагнення брати участь у конкурсах дослідницьких робіт; активна участь у наукових конференціях, семінарах та активна позиція щодо саморозвитку.

2. Когнітивний компонент – це сукупність знань та навиків, які необхідні майбутньому викладачу для висування та вирішування завдань у своїй педагогічній діяльності. Цей компонент визначає прагнення і готовність студента шукати, отримувати, опрацьовувати інформацію і науково обґрунтовано застосовувати її в науково-дослідній діяльності.

Показниками рівня когнітивної готовності до дослідницької діяльності є розуміння ролі і значення вирішення дослідницьких завдань у професійній діяльності педагога; знання типів дослідницьких завдань; знання вимог, що висуваються до дослідницьких проектів; знання методів вирішення дослідницьких завдань.

3. Операційно-процесуальний компонент характеризує готовність студента до науково-дослідної роботи як до реальної дійсності. Це також сукупність умінь особистості виконувати дослідницькі дії, що необхідні для вирішення дослідницьких завдань у педагогічній діяльності.

Важливими показниками операційної готовності є володіння методологією проведення дослідження, застосовування доцільної системи методів науково-дослідної роботи; критичне аналізування наукових джерел та літератури; готовність здійснювати та захищати експериментальну роботу [5, с. 140].

Підготовка майбутніх вчителів іноземних мов до науково-дослідницької діяльності розглядається нами як процес оволодіння студентами принципами, вимогами та технологіями роботи над науковим дослідженням. Завдяки тому, що цей вид діяльності забезпечує розвиток багатьох особистісних та професійних навичок майбутнього вчителя, він займає визначне місце у системі професійної підготовки викладача. Структуру готовності майбутніх вчителів іноземних мов до науково-дослідної роботи репрезентують такі компоненти: ціннісно-мотиваційний, когнітивний та операційно-процесуальний компоненти. Формування у майбутніх вчителів іноземних мов готовності до науково-дослідної роботи – це складний процес, який залежить від багатьох чинників.

Найголовніша умова, яка забезпечує всі три компоненти – це безперервна освіта та вдосконалення своїх особистісних та педагогічних навичок.

Список використаних джерел

1. Баранова Ю. В. Формування у майбутніх вчителів іноземних мов готовності до науково-дослідної роботи: дис. канд. пед. наук: 13.00.04. Київ, 2019. 302 с.
2. Князян М. О. Система формування самостійно-дослідницької діяльності майбутніх учителів іноземних мов у процесі ступеневої підготовки: дис. ... докт. пед. наук: 13.00.04. Ізмаїл, 2007. 448 с.
3. Козак М. О. Організація наукової діяльності студентів в університеті. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. 2012. № 94. С. 71–76.
4. Коканова Р. А. Формирование профессиональной готовности специалиста. *Высшее образование сегодня*. 2008. № 10. С. 71–74.
5. Ставринова Н. Н. Формирование и оценка готовности будущего педагога к исследовательской деятельности. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/formirovanie-i-otsenka-gotovnosti-buduschego-pedagoga-k-issledovatel'skoy-deyatelnosti>

Король А. М., канд. пед. наук, доцент,
Криворізький державний педагогічний університет,
Україна

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ ІНДИВІДУАЛЬНИХ ЗДІБНОСТЕЙ УЧНІВ

Розвиток суспільства насамперед залежить від становлення нової системи освіти, що пов'язано із корегуванням змісту технологій навчання, які повинні відповідати сучасним технічним можливостям і сприяти гармонічному входженню учня в інформаційне середовище. Тому в умовах глобалізаційної модернізації змісту освіти, гуманізація її цілей та принципів, переорієнтації на розвиток особистості, виникає необхідність застосування комп'ютерної техніки як засобів повноцінного освітнього процесу.

Інформаційно-комунікаційні технології – це одна з умов осучаснення сфери освіти загалом, а також одна з вимог запровадження інклюзивного навчання, адже дітям з особливими освітніми потребами важливо користуватися допоміжними приладами у процесі навчання, що дозволяє учням повноцінно навчатися, розвивати індивідуальні ефективні освітні стратегії.